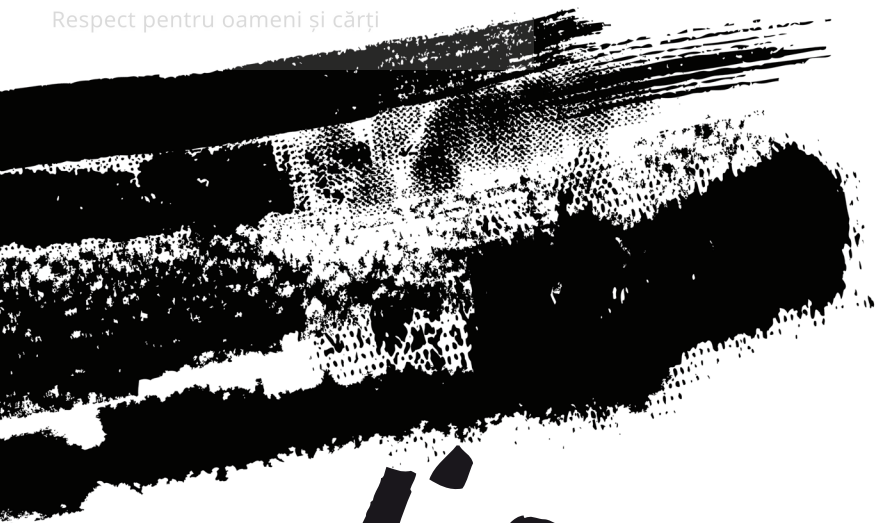

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

diez

Adrian Lesenciuc

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV, 2020

CUPRINS

I.	SIMPLE ALEGERI, O SIMPLĂ #SCHIMBARE	5
II.	PRIORITĂȚI ÎN EDUCAȚIE	33
III.	SEMNE BUNE ANUL ARE	57
IV.	ȘANSA DE LA GUVERN	86
V.	PRIORITĂȚI ÎN CULTURĂ	102
VI.	PRIMĂVARA GUVERNĂRII	116
VII.	LUMINA ÎNVIERII.....	136
VIII.	PRIORITĂȚI ÎN JUSTIȚIE.....	152
IX.	NOAPTEA NUNȚII.....	175
X.	PRIORITĂȚI ÎN POLITICA EXTERNĂ	198
XI.	STAREA DE URGENȚĂ	218
XII.	REFORMA ÎN SĂNĂTATE	229
	#EPILOG	255

CAPITOLUL

SIMPLE ALEGERI, O SIMPLĂ #SCHIMBARE

[Dragul meu cititor, speranța mea e în tine. Asta în cazul în care tu ești și textul acesta îți parvine cumva. Sunt convins că nu mă vei trăda și că îmi vei înțelege fricile. Într-un fel, scriind cele ce urmează m-am gândit la tine. Tu erai acolo lângă mine și îmi dădeai curajul să spun mai mult decât aș fi spus altfel. De fapt, ce poate să mi se întâmple decât ceea ce probabil mi s-a întâmplat deja la ora la care tu te-ai apucat de citit? Dar dacă tu ești sunt salvat. Știu că tu ești bun și că vei înțelege totul, în goliciunea lucrurilor. Știu acest lucru pentru că m-am folosit de bunătatea ta să compar în adâncimea faptelor alte chipuri. Și că tu mi-ai zămbit înțelegător de fiecare dată. Dragul meu cititor, iartă-mă dinainte de a te apuca de citit.]

— Statul nu mai poate suporta pensiile, spuse cel care avea să devină reprezentantul Comunității în Parlament.

Asta se întâmplase în campanie, și partidul său, Uniunea pentru Reforma Structurii Sociale, câștigase surprinzător alegerile. Câțiva tineri, sătui de norma învechită, ieșiseră mai întâi în Piață pentru a se opune unor

măsuri guvernamentale. Apoi tinerii s-au mai adunat într-un marș, au ieșit să susțină drepturile minorităților sexuale și, descoperind că există viață socială dincolo de Rețea, au devenit solidari. Sau cel puțin așa părea.

Mai întâi a vorbit în public, cu multă convingere, cel care urma să devină Președintele partidului: un tânăr înalt, cu ochelari și care graseia discret:

— Probabil vă întrebați ce au în comun toate aceste întâlniri ale noastre. Mai întâi cea din Piața Solidarității, apoi marșul, apoi celelalte. Un singur dușman se prefigurează în spatele tuturor acestor acțiuni: Structura. Structura îmbătrânită a statului. Oamenii aceștia care au trecut de 50-60 de ani, care au fost răsfățați de stat o viață întreagă și care acum încearcă să profite din nou, vor să își dea tot felul de dispense, drepturi, subvenții, în timp ce banii sunt produși de noi. Vă propun să nu protestăm împotriva acestei măsuri de indexare a pensiilor de stat cu 5%, ci împotriva Sistemului care susține indexarea. A Sistemului care nu mai e democratic, ci oferă facilități unei anumite generații! A Sistemului oligarhic, de fapt gerontocratic! Asta susține societatea noastră, o gerontocrație bugetofagă, o mână de oameni în vârstă îmbogățiți din munca noastră, îmbuibăți de beneficiile societății pe care au modelat-o și care îi ține acum în brațe. Jos gerontocrația! Jos labele de pe poporul acesta, bătrâni îmbuibăți! Vă propun să nu stăm cu mâinile în sân. Ceea ce v-am spus aici s-ar putea să îi întărească și să-i adune împreună pe bătrâni. Hai să le-o luăm înainte. Hai să ne întâlnim nu numai aici, în Piață, ci și într-o structură formală, într-un grup care să lupte cu nedreptatea socială pe care ei au creat-o! Vă propun

să înființăm un partid, dar care să nu poarte numele de partid și să ne amintească de ei și de metehnele lor. Să-i spunem Uniune. Uniunea pentru Reforma Structurii Sociale! De mâine ne vom aduna în Piața Solidarității și vom semna pentru înființarea Uniunii! Și ne vom înscrie în alegeri. Vom câștiga și vom schimba societatea aceasta nedreaptă, condusă de bătrâni.

Tânărul acela care graseia, inginer IT, a devenit Președintele partidului. Uniunii. Iar ceilalți tineri s-au întâlnit seară de seară în Piața Solidarității, fără vreo miză de protest, ci doar în așa-numitele manifestări spontane, organizate prin intermediul Rețelei, cu scopul de a încheia voința politică a Uniunii și de a o răspândi dincolo de marginile Capitalei. S-au format nuclee în orașele mari, apoi în cele mici; au venit din ce în ce mai mulți la mitinguri. #schimbare a devenit sloganul Uniunii și a împânzit Rețeaua. Specialiștii în vânzări și așa-ziiși analiști politici de la televiziuni ziceau că Uniunea nu are nicio șansă cu un asemenea slogan, că e prost construit, că respectă orice regulă mai puțin cele ce țin de marketingul politic și de imagologie. Majoritatea tinerilor care au ieșit în piețe au postat pe paginile personale din Rețea fotografii de la mitinguri și hashtag-ul folosit ca slogan.

Cu două luni înainte de alegeri, nu se mai puteai ieși în centrul vreunui oraș după șase seara. Totul era paralizat. Unii politicieni spuneau că tinerii au comportament huliganic, dar nimic nu rămânea vandalizat în urma lor. Alții spuneau că împiedică bunul mers al economiei, dar ei se adunau în piață numai după înche-

ierea programului de lucru. Pe rând, și unii, și alții, încercând defăimarea tinerilor, s-au discreditat pe ei înșiși.

— E ceva în neregulă cu tinerii ăștia, a spus președintele partidului la guvernare, dar n-aș putea spune ce. În fond, e dreptul lor să se constituie într-un partid și să încerce să câștige alegerile.

— Mitingurile spontane trebuie să fie cu adevărat spontane, a zis Prim-ministrul. Faptul că lumea se adună în piețe convocându-se prin Rețea arată că există premeditare și că legea noastră este inadecvată vremurilor pe care le trăim. Vom propune, printr-o ordonanță de urgență, schimbarea legii privind manifestațiile publice. Nu se poate astfel, să invocăm spiritul legii și să încalcăm legea în însuși spiritul ei!

Ordonanța a fost înaintată spre publicare în Jurnalul Oficial. Strada a izbucnit. Membrii Guvernului au fost ținuți sub asediu trei zile până când au emis Ordonanța de urgență. În țară manifestările au devenit din ce în ce mai ample și mai violente. Nimeni nu mai aștepta decât alegerile și pacea socială care urma să se aștearnă după. De aceea mulți intelectuali între două vârste au votat Uniunea, să nu adâncească rana mișcărilor stradale după alegeri. Ba chiar și membri ai partidului la guvernare au votat Uniunea. Prezența la vot a fost sub 30%. Era pentru prima dată în istoria Statului când partidele nu reușeau să mobilizeze măcar o treime din populația cu drept de vot. Masa tăcută a societății s-a adâncit în inactivitate. Unii n-au avut încredere în proiectul tinerilor, alții n-au reușit să se poziționeze echidistant, dat fiind faptul că erau conștienți că vor îmbătrâni. Au mai fost și oameni pe care partidul care guvernase nu avea cum

să-i convingă. În cele din urmă, puțini au ieșit la vot. Au decis ca Uniunea să aibă majoritate în Parlament. Să guverneze țara, pentru că Uniunii i-a fost simplu să facă alianță cu partidele minorităților etnice și religioase pentru a trece pragul majorității. Astfel, inginerul IT devenit Președinte al Uniunii a format un Guvern pe care urma să-l conducă ajutat de doi Vicepremierii, dintre care unul era chiar cel care devenise reprezentantul Comunității în Parlament, cel care afirmase că statul nu mai poate suporta pensiile.

Profesorul se îmbolnăvise înainte de mitinguri, dar nu a băgat în seamă boala. Din păcate, durerile au devenit insuportabile chiar înainte de alegeri. A chemat o mașină a salvării, dar mașina nu a putut ajunge la el. Locuia în Centru. Manifestanții ocupaseră Centrul și patrulau înconjurând zidurile Vechii Cetăți. Se instalase deja haosul creat de ordonanța care privea rolul Rețelei în organizarea manifestațiilor publice. Protestatarilor nu avea cum să le pese de cineva din Centru. Îi numeau: Îmbuibății ăia!

El fusese profesor de matematică o viață întreagă, avea acum o pensie frumoasă și trăia bine. Se născuse după Război. A fost mereu în prim-plan, ba chiar a activat o perioadă ca membru al Partidului. S-a retras după ce a băgat de seamă că Partidul se conduce după cerințe pe care nu le putea îndeplini. Cotizația membrului de partid stabilea poziția în partid. Iar Profesorul a făcut un pas în spate, fără certuri, lăsând loc de bună ziua tuturor.

Mașina salvării a ajuns după două noaptea. Profesorul se zvârcolea. L-a primit la urgență un medic tânăr, cârlionțat, înalt și gras. I-a spus categoric:

— A venit vremea, trebuie să vă împăcați cu ideea.

— Ce vreme, dom' doctor? încercase Profesorul, agățându-se de un fir de speranță.

— Știți dumneavoastră, Spitalul e plin, nu vă pot interna. N-am cum. Veniți peste cinci zile la consultație, la cabinetul particular. Atunci vom decide ce e de făcut, dar nu vă pot încuraja prea tare. Până atunci vă pot da niște calmante...

— Dom' doctor, poate mai e o șansă...

Dar doctorul închisese deja ușa cabinetului de consultații în urma lui. Nici nu-și dăduse seama când infirmierul apucase de căruciorul pe care era așezat și trăsese la semnul făcut de medic.

A încercat și la alți medici din oraș. Și la spitalele private. Costurile însă ar fi fost prea mari. Plus că nimeni nu s-ar angaja într-o operație atât de complicată.

Nașul de cununie al fiicei sale avea o companie farmaceutică. Era un tânăr întreprinzător, foarte activ în viața publică. A apelat la el și tânărul patron l-a trimis la Spitalul Universitar dintr-un alt oraș. Un medic, prieten de-al său, acceptase să-l opereze pe Profesor.

Au plecat de dimineață cu mașina unui fost coleg. Dimineața nu erau proteste. Au ajuns pe la prânz în orașul cu Spitalul Universitar. L-au internat și l-au lăsat în salon, printre muribunzi, să se pregătească pentru operația de a doua zi. Campania era în toi. Televizorul din salon funcționa nonstop. Niciunul dintre muribunzi

nu se gândea la telecomandă. Profesorul îl văzu atunci la televizor pe nașul fiicei lui, la manifestație, afirmând apăsător în ovațiile mulțimii:

— Statul nu mai poate suporta pensiile!

Noaptea fu cumplită. Profesorul fusese adus la etajul zece al unei clădiri mâncate de igrasie. Salonul 1049. Era loc de șase paturi în salon, dar l-au băgat și pe al șaptelea, între doi muribunzi. Unul slab, piele și os, care horcăia printr-un tub, celălalt la vreo patruzeci de ani, cu o sondă și un sac atârănând undeva la pântec – anus contra naturii, și-a zis Profesorul – palid și cerând tot timpul apă. Pentru că cei doi nu se puteau mișca, au mai adus un pat în locul noptierelor, astfel că pe partea stângă, între dulăpiorul cu medicamente și fereastră au făcut un pod de paturi.

Declarația de la televizor a nașului fiicei sale îl surprinse. Îl știa un om bun. De altfel l-a și ajutat. Ceva se întâmplă și cu mine, și cu societatea asta.

Nu putu să doarmă. Avea dureri cumplite. Vârful acela de deal împădurit pe care îl zărea pe fereastră din poziția aceea, cu patul ușor înălțat, se topise în noapte. Lumina becului agățat de plafonul umed și scorojit îi apăsa ochii în orbite. Avea un sentiment straniu, o apăsare cumplită, ca și cum forța gravitațională ar fi crescut brusc doar pentru a-i marca perioada din viață numită bătrânețe. Se pensionase de curând, iar pensia aceea îl apăsa.

— Mă bucur că ați intrat și dumneavoastră în concediul premortal, i-a zis la pensionare un fost coleg de

cancelarie, a cărui ascensiune o blocase mai mult voit decât ca întâmplare.

Și cuvintele Profesoarașului de treizeci și cinci de ani apăsau, împreună cu lumina grea și cu declarația băiatului ăla pe care îl credea de treabă:

— Lua-v-ar mama dracului pe toți! izbucni printre dinți.

Nu observase, însă, că lângă ușă, în dreptul dulapului cu medicamente se afla o asistentă micuță, pistruiată, cu halat vernil.

— Ce ați pățit, domnu' ... ? întrebă ea, căutând prin fișe să alătore un nume întrebării. V-am supărat cu ceva de mă înjurați?

— Oh, nu! răspunse Profesorul. Nu se mai satură tinerii ăștia de mitinguri! Țara are nevoie de brațe de muncă și ei sunt în piață să scandeze prostii!

Într-adevăr, televizorul pe care nu-l mai băga nimeni în seamă nu făcea nimic altceva decât să aducă în discuție primul punct coerent de pe agenda guvernamentală a Uniunii – tăierea pensiilor. De tot. Așa spusese un lider local.

— Vă e teamă că o să vă taie pensia? întrebă asistenta.

— N-ajung nebunii ăștia la putere, răspunse Profesorul, dar țara e în haos. Și abia atunci observă pe brațul stâng al asistentei o banderolă cu hashtag-ul „schimbare”.

Asistenta continua să pregătească medicamentele pentru bolnavii din salon, dar Profesorul nu se abținu să o întrebe:

— Și dumneavoastră sunteți cu ăștia?

Când ajunsese la patul lui să-i facă – așa cum era trecut în fișă – calmantul, asistenta se aplecă la ureche și îi spuse:

— Vremurile s-au schimbat, trebuie să se schimbe și ordinea! Țara are nevoie de legi noi și trebuie guvernată de cei care contribuie cu bani la bugetul de stat!

Profesorul o prinse de mână și o ținu strâns. Asistenta țipă. Profesorul îi dădu drumul, dar mai sus de încheietură, sub halatul vernil, strânsoarea desenă o brățară rozalie.

Apoi Profesorului i se făcu rău și începu să delireze.

Televiziunile vuiau.

— Vor tăia pensiile dacă ajung la putere, ziceau membrii partidului la guvernare.

— Vor regulariza sistemul de pensii, ziceau unii comentatori.

— Vor reveni la pensiile private pe care le-au naționalizat cei din partidul aflat la guvernare, spuneau alții...

Dar peste toate, o singură întrebare rămăsese fără răspuns:

— Ce vor face cu actualii pensionari?

Seara, când politicienii erau invitați în studiourile de televiziune, reprezentanții Uniunii erau în piețe. Niciunul dintre ei nu spusese nimic despre ce și cum vor face dacă vor câștiga alegerile. Rezultatul votului i-a luat prin surprindere și, când au ajuns la guvernare, au înțeles

că miza lor fusese alta: să decidă, dar alții să își asume. Prima lege care trebuia dată era legea bugetului de stat, iar Parlamentului urma să i se aducă spre dezbateră și vot în camerele reunite propunerea Guvernului.

Era un decembrie mocirlos și legea părea să se fi înglodat și ea.

Dimineața intră o asistentă masivă în salon, care îl anunță că trebuie să se pregătească pentru operație. Profesorul își dădu seama că e dimineață după conturul împădurit al muchiei de deal.

— Când intru? întrebă Profesorul.

— În două-trei ore. Dar pentru intervenție trebuie să vă radeți inghinal. Voi trimite un brancardier să vă ajute, că nu avem frizer angajat.

În salon intră un tânăr ras în cap, cu ochii de un albastru de faianță, cu buzele subțiri și cu maxilarele încordate. Pe brațul stâng purta banderola *#schimbare*. Infirmierul, student la medicină, angajat cu jumătate de normă la spital, aruncă un aparat de ras de unică folosință pe patul Profesorului și spuse răstit:

— Vă puteți rade singur! Inghinal complet, până la ombilic!

Salonul se cufundă în liniște după ce Infirmierul trântise ușa. Profesorului îi curseră lacrimi, de durere și umilință. Apucă să îngaime ca pentru sine:

— Mai bine mor!